

Mala uméeljnica.

(Prizorček.)

Olga:

Glej, kaj dela tamkáj Barbka,
V sé zamišljena takó?
Zdi se, kot bi se učila
Kaj težavnega zeló.

Martka:

Radovédna sem, kaj tukaj
Barbka sama nek počné;
Morebiti se le dela,
Kot bi res učila se.
Stopim bliže, jo poprašam:
Čemú sama tu sedi;
Če uči se, bom molčala,
Naj le dalje se uči.

Barbka:

Kdo je tù? Oj, Olga, Martka! —
Kaj bi radi — dobro vem,
Sliko, glejta, izdelujem,
Zdaj igrati se ne smem!

Olga:

Barbka, ti pa res si pridna,
Pridna, Barbka, si zeló;
Kdaj si pa se izučila
Slikati tako lepó?

Martka:

Olgico, sestrico mojo
Zriši, prosim te ljubó,
Če takó kot to jo zrišeš,
Delo bode res krasnó.

Barbka:

Oj, prav rada! Sém-le Olga
Stopi sém na to-le strán,
Ti takó obrazek zrišem,
Da resnično bo krasán.

Martka:

Mehke laske, mali nosek,
Nežni ustni in očí,
To posebno dobro zriši,
Saj se nič ti ne mudi.
Da to znaš, od óndan vem, ko
Zrisala si máčico
Res lepó, krasnó — pa tudi

Ono belo ráčico.

Ali Olgo, to posebno
Moraš krasno zrisati,
Pazi dobro, da ničesa
Ne bo treba brisati.

Barbka:

Čemú tóliko si v skrbi?
Ni povšeči mi tvoj dvom;
Mojstra slika bo spričala,
Ko jo dovršila bom.
Tudi tebe, skrbna Martka,
Krasno zrisati te hčem;
Slika da ti bo po gódu,
To vže zdaj trditi smem.

Olga:

Prav vesela sem, da tudi
Zrišeš Martko, séstrico;
Kakor jaz, takó ti Martka
Iz srca hvaležna bo.

Barbka:

Dà, naslikala obé bom,
Prav umetno in lepó.
Svetlopišec še težavno
Vaju zrisal bi takó.
Samo stojta nepremično,
Kot bi bili od lesá,
Sicer lahko pripeti se,
Da se skvari slika vsá!

Olga, Martka:

Mirni bove, mirno stali,
Nepremično kakor kip,
Ti pa pazno le porabi
Vsak trenotek in vsak hip

Barbka:

Zdaj pa konec vsem besedam,
Delo važno se pričné;
Vsaka stoj, kot sem vže rekla
In v obraz moj gledí me!

Martka:

Pridna si, prav pravi Olga;
Glej, če taka vedno boš,
Pa v poznejših letih bodeš
Več veljala kot sto mož!

dr. H. Z.

